

Bryssel den 24.5.2018
COM(2018) 315 final

2018/0162 (COD)

Förslag till

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS DIREKTIV

**om ändring av direktiv 2008/106/EG om minimikrav på utbildning för sjöfolk och om
upphävande av direktiv 2005/45/EG**

(Text av betydelse för EES)

{SWD(2018) 239 final}

MOTIVERING

1. BAKGRUND TILL FÖRSLAGET

1.1. Motiv och syfte med förslaget

Den mänskliga faktorns betydelse för säkerheten för människoliv till sjöss och skyddet av den marina miljön har erkänts på EU-nivå sedan början av 1990-talet¹. Förbättrad utbildning och certifiering av sjöfolk ansågs vara särskilt viktiga faktorer för att uppnå en hög säkerhetsnivå. På EU-nivå har detta uppnåtts genom direktiv 2008/106/EG i dess ändrade lydelse², genom fastställande av minimikrav på utbildning. Detta direktiv integrerar på EU-nivå den internationella ramen för utbildning, certifiering och vakthållning för sjöfolk som utvecklas inom ramen för Internationella sjöfartsorganisationen (IMO) och som föreskrivs i den internationella konventionen angående normer för sjöfolks utbildning, certifiering och vakthållning, 1978, med ändringar (STCW-konventionen).

Direktiv 2008/106/EG innehåller också en gemensam EU-mekanism för erkännande av systemen för utbildning och certifiering av sjöfolk från tredje land. Dessutom kräver det regelbunden kontroll från kommissionen med bistånd av Europeiska sjösäkerhetsbyrån (Emsa) av att medlemsstaterna och tredje länderna uppfyller kraven i direktiv 2008/106/EG respektive STCW-konventionen.

Att främja yrkesmässig rörlighet för sjöfolk inom EU genom att underlätta ömsesidigt erkännande av certifikat för sjöfolk som är utfärdade av medlemsstaterna var syftet med direktiv 2005/45/EG³. Genom direktivet infördes ett förenklat förfarande för erkännande av certifikat för sjöfolk utfärdade av medlemsstaterna. Syftet var att säkerställa att allt sjöfolk som är behöriga i en medlemsstat, och som innehar sådana certifikat, ska tillåtas tjänstgöra ombord på fartyg som för valfri medlemsstats flagg.

En utvärdering har genomförts och den drog slutsatsen att bägge direktiven är väl lämpade för sitt syfte och i stor utsträckning har uppnått de ursprungliga målen och förväntningarna. Det framgick emellertid också att det finns faktorer som har hindrat ändamålsenligheten och effektiviteten av den rättsliga ramen. Syftet med detta förslag är att ta itu med de problem som konstaterats.

Det övergripande syftet med denna översyn är därför att förenkla och rationalisera EU:s befintliga regelverk om sjöfolks utbildning och certifiering i syfte att: i) se till att EU:s regler är anpassade till de internationella reglerna, ii) modernisera det centraliserade förfarandet för erkännande av tredjeländer för att öka dess effektivitet och ändamålsenlighet, och iii) öka den rättsliga klarheten när det gäller ömsesidigt erkännande av certifikat för sjöfolk utfärdade av medlemsstaterna.

¹ I sina slutsatser av den 25 januari 1993 om säkerhet till sjöss och förhindrande av förorening till sjöss, noterade rådet hur viktig den mänskliga faktorn är för säker sjöfart. I sin resolution av den 8 juni 1993 om en gemensam politik för säkerhet till sjöss, satte rådet upp som mål att avskaffa okvalificerade besättningar och lade särskild vikt vid gemenskapsåtgärder för att förbättra träning och utbildning genom att utveckla gemensamma standarder för minimikrav på utbildning för manskap i nyckelställningar.

² Europaparlamentets och rådets direktiv 2008/106/EG av den 19 november 2008 om minimikrav på utbildning för sjöfolk (EUT L 323, 3.12.2008, s. 33) Direktivet senast ändrat genom Europaparlamentets och rådets direktiv 2012/35/EG (EGT L 343, 14.12.2012, s. 78).

³ Europaparlamentets och rådets direktiv 2005/45/EG av den 7 september 2005 om ömsesidigt erkännande av certifikat för sjöfolk utfärdade av medlemsstaterna (EUT L 255, 30.9.2005, s. 160).

1.2. Förenlighet med befintliga bestämmelser inom området

Förslaget ligger helt i linje med målen för 2018 års strategi för sjöfarten⁴ som efterlyste en kontinuerlig anpassning av det europeiska regelverket med STCW-konventionen samt inrättandet av lika spelregler i genomförandet av det internationella regelverket mellan EU och tredjeländer. Sedan införandet genom direktiv 2005/45/EG av systemet för ömsesidigt erkännande av certifikat för sjöfolk utfärdade av medlemsstaterna, är bestämmelserna om erkännande av yrkeskvalifikationer enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2005/36/EG⁵ dessutom inte tillämpliga när det gäller erkännandet av sjöfolks certifikat enligt direktiv 2008/106/EG.

1.3. Förenlighet med unionens politik inom andra områden

Förslaget säkerställer att den befintliga lagstiftningen är enkel och tydlig, inte skapar onödiga bördor och håller jämna steg med den politiska och samhällsliga utvecklingen på europeisk och internationell nivå. Förslaget ligger helt i linje med 2011 års vitbok om den framtida transportpolitiken⁶ genom att säkerställa ett harmoniserat genomförande av STCW-konventionens krav i unionen och för att trygga lika konkurrensvillkor mellan medlemsstaterna och tredjeländer.

2. RÄTTSLIG GRUND, SUBSIDIARITETSPRINCIPEN OCH PROPORCIONALITETSPRINCIPEN

2.1. Rättslig grund

Eftersom förslaget ändrar nuvarande direktiv 2008/106/EG och upphäver direktiv 2005/45/EG förblir den rättsliga grunden 1 artikel 100.2 i EUF-fördraget (f.d. artikel 80.2 i FEG) om åtgärder på sjöfartsområdet.

2.2. Subsidiaritetsprincipen (för icke-exklusiv befogenhet)

EU:s bestämmelser om utbildnings- och certifieringskrav av sjöfolk har främst grundats på och utformats efter de internationella kraven, nämligen bestämmelserna i STCW-konventionen. Eftersom STCW-konventionen redan har införlivats i unionslagstiftningen i sin helhet och alla dess medlemsstater är parter i konventionen måste direktivet anpassas till de ändringar som nyligen gjorts av det internationella regelverket.

Med tanke på sjöfartens globala karaktär bör en konflikt mellan medlemsstaternas internationella åtaganden och deras unionsåtaganden undvikas. I detta avseende är det av grundläggande betydelse att STCW-konventionen genomförs i hela unionen på ett harmoniserat sätt så att lika konkurrensvillkor mellan medlemsstaterna bibehålls.

I den centraliserade mekanismen för erkännande av tredjeländer ingår dessutom på unionsnivå, skyldigheten för medlemsstaterna enligt STCW-konventionen att utvärdera medlemsstaternas system för utbildning och certifiering av sjöfolk i tredjeländer vars intyg erkänns av dem. Utvärderingen visade att den centraliserade mekanismen bidrog till att skapa lika villkor mellan EU och tredjeländer samtidigt, vilket ledde till betydande

⁴ Meddelande från kommissionen till Europaparlamentet, rådet, Europeiska ekonomiska och sociala kommittén och Regionkommittén – Strategiska mål och rekommendationer för EU:s sjöfartspolitik fram till 2018 (KOM/2009/8).

⁵ Europaparlamentets och rådets direktiv 2005/36/EG av den 7 september 2005 om erkännande av yrkeskvalifikationer (EUT L 255, 30.9.2005, s. 22).

⁶ Vitbok "Färdplan för ett gemensamt europeiskt transportområde – ett konkurrenskraftigt och resurseffektivt transportsystem", KOM(2011) 144.

kostnadsminskningar jämfört med en situation där inspektioner skulle utföras i tredjeländer av varje medlemsstat enskilt.

De föreslagna åtgärderna kommer att se till att det internationella systemet ska tillämpas av medlemsstaterna på ett harmoniserat sätt samtidigt som de garanterar en effektiv tilldelning av tillgängliga mänskliga och ekonomiska resurserna enligt den centraliserade mekanismen för erkännande av tredjeländer.

2.3. Proportionalitetsprincipen

Mot bakgrund av den senaste utvecklingen på lagstiftningsområdet och ändringar av STCW-konventionen, ökar förslaget att anpassa unionens befintliga krav till internationella krav effektiviteten i den centraliserade mekanismen för erkännande av tredjeländer och förtydligar definitionen av certifikat för sjöfolk som erkänns mellan medlemsstaterna, vilket är det enda proportionella och konsekventa alternativet. Det säkerställer att den nuvarande höga säkerhetsnivån inte äventyras och möjliggör en bättre användning av tillgängliga resurser.

2.4. Val av instrument

Ett direktiv anses vara det mest lämpliga instrumentet för att de fastställda målen ska kunna uppnås. Det fastställer gemensamma principer och en harmoniserad säkerhetsnivå samt säkerställer tillämpningen av reglerna, men lämnar valet av tillämpliga rättsliga och tekniska förfaranden till respektive medlemsstat. De föreslagna åtgärderna är kopplade till minimikrav på utbildning för sjöfolk och det anses att ett direktiv ger den nödvändiga friheten för medlemsstaterna att införa strängare krav i sina utbildningssystem, om de anser det lämpligt.

3. RESULTAT AV EFTERHANDSUTVÄRDERINGAR, SAMRÅD MED BERÖRDA PARTER OCH KONSEKVENSBEDÖMNINGAR

3.1. Efterhandsutvärderingar/kontroller av ändamålsenligheten med befintlig lagstiftning

Kommissionen bedömde EU:s regelverk om minimikrav på utbildning och certifiering för sjöfolk och om ömsesidigt erkännande av certifikat för sjöfolk utfärdade av medlemsstaterna⁷ inom ramen för sitt program om lagstiftningens ändamålsenlighet och resultat (Refit). Refit-utvärderingen visade att EU:s ram för sjöfolks utbildning och certifiering till stor del uppnått sina viktigaste mål och förblir relevanta. EU har bidragit till att avskaffa okvalificerade besättningar som arbetar ombord på EU-flaggade fartyg genom ökad utbildning och certifiering, samtidigt som lika villkor har uppnåtts mellan sjöfolk som utbildats i unionen och sjöfolk från tredjeländer genom inrättandet av EU:s centraliserade mekanism. För övrigt har det ömsesidiga erkännandet av sjöfolks certifikat enligt direktiv 2005/45/EG främjat sjöfolks rörlighet mellan EU-flaggade fartyg.

Refit-utvärderingen visade också på vissa brister i effektiviteten och proportionaliteten i vissa av regleringskraven som rör följande:

- (a) Den administrativa ramen när det gäller erkännande och en ny bedömning av tredjeländer som saknar ändamålsenlighet och effektivitet:
 - Den tidsram som fastställs i lagstiftningen för erkännande av nya tredjeländer är orealistiskt eftersom den inte tar tillräcklig hänsyn till alla nödvändiga förfarandeåtgärder.

⁷ SWD(2018)19.

- De tillgängliga ekonomiska och mänskliga resurser som deltar i processen för erkännande av tredjeländer används inte på ett effektivt sätt. Förfarandet beaktar för närvarande inte det antal befälhavare och befäl som sannolikt anställs från tredjeländer.
 - Den förnyade bedömningen för tredjeländer genomförs inte på ett proportionerligt sätt. Tidsfristen för den förnyade bedömningen tar inte hänsyn till ett lands efterlevnadsnivå av kraven i STCW-konventionen och det antal intyg om erkännande som utfärdas av medlemsstaterna.
- (b) Tillämpningsområdet för systemet för ömsesidigt erkännande av certifikat för sjöfolk utfärdade av medlemsstaterna saknar klarhet och rättssäkerhet.
- (c) Direktiv 2008/106/EG måste med jämna mellanrum anpassas till de senaste ändringarna av STCW-konventionen. I detta sammanhang medför det nuvarande förfarandet för att införliva ändringar i STCW-konventionen stora förseningar och medför en risk för att unionens lagstiftning inte överensstämmer med den internationella ramen för en betydande tidsperiod.

3.2. Samråd med berörda parter

Med tanke på den tekniska karaktären hos det planerade förslaget har ett riktat samråd genomförts. Nationella experter i STCW, redarföreningar och sjöfolks arbetstagarorganisationer har hörts via en enkät på internet under en period av fyra veckor. Ett seminarium organiserades där medlemsstaterna såväl som de europeiska sammanslutningarna av redare och sjöfolk deltog och delade med sig av sina synpunkter om de planerade åtgärderna. Sammanfattningen av samrådet samt detaljerad återkoppling på synpunkter som framkommit under samrådet finns i det arbetsdokument från kommissionens avdelningar som åtföljer förslaget. De planerade åtgärderna stöddes av det stora flertalet nationella experter och berörda parter som deltog. Endast de aktörer som företräder redarna uttryckte vissa farhågor om att modernisera den centraliserade mekanismen genom att införa en diskussion mellan medlemsstaterna om behovet av att erkänna nya tredjeländer. Trots detta togs deras farhågor med i den slutliga åtgärderna för att balansera alla energieffektivitetsåtgärder med behovet av att upprätthålla EU-flottans konkurrenskraft genom att göra det möjligt för den ansökande medlemsstaten att unilateralt erkänna tredjelandet fram till dess att ett beslut om dess erkännande har fattats.

3.3. Insamling och användning av sakkunnigutlåtanden

Detta förslag bygger främst på de uppgifter som samlats in under Refit-utvärderingen såsom rapporterats i kommissionens arbetsdokument⁸.

Dessutom organiserades en workshop i samband med utarbetandet av detta förslag med nationella experter och berörda parter. Dessutom har teknisk expertis samlats internt i samarbete med Europeiska sjösäkerhetsbyrån.

Resultaten av workshoppen och diskussioner med nationella experter och synpunkter från andra berörda parter redovisas i det arbetsdokument från kommissionens avdelningar som åtföljer förslaget.

⁸ SWD(2018)19.

3.4. Konsekvensbedömning

Förslaget är en omedelbar uppföljning av Refit-utvärderingen som identifierade frågorna om behovet av anpassning till det internationella regelverket, ökningen av effektiviteten när det gäller den centraliserade mekanismen för erkännande av tredjeländer och behovet av rättslig klarhet när det gäller erkännande av certifikat för sjöfolk. De planerade åtgärderna förväntas inte få några större konsekvenser (dvs. utöver rättslig klarhet, säkerhet och enkelhet) och det finns inga väsentligt annorlunda lösningar tillgängliga. I linje med kommissionens riktlinjer för bättre lagstiftning har en fullständig konsekvensbedömning inte gjorts.

Förslaget åtföljs dock av ett arbetsdokument från kommissionens avdelningar som förklarar motiven bakom de föreslagna lösningarna ur ett tekniskt och juridiskt perspektiv och sammanfattar synpunkterna från berörda parter som rådfrågats under utarbetandet av detta initiativ.

3.5. Lagstiftningens ändamålsenlighet och förenkling

Eftersom detta är en översyn av en befintlig rättsakt inom ramen för kommissionens program om lagstiftningens ändamålsenlighet och resultat (Refit) har kommissionen tittat på möjligheterna att förenkla och minska bördorna.

Analysen visar att betydande förenkling är möjlig genom upphävande av direktiv 2005/45/EG, och anpassning av direktiv 2008/106/EG till det internationella regelverket.

Den viktigaste faktorn vad gäller ökad effektivitet är en omarbetning av den centraliserade mekanismen för erkännande av sjöfartsutbildningar och certifieringssystem i tredjeländer. Genom att dra igång en diskussion bland medlemsstaterna om behovet av att erkänna ett nytt tredjeland kommer hela processen att bli mer transparent vad gäller behovet av att gå vidare med ett sådant erkännande. Detta skulle leda till ett rimligare och effektivare utnyttjande av de befintliga mänskliga och finansiella resurserna eftersom ett noggrann övervägande kommer att göras när det gäller den kostnad som uppstått genom konkurrensfördelen för EU:s flotta genom att anställa sjöfolk från det relevanta tredjelandet.

Dessutom kommer förlängningen av perioden för ny bedömning för redan erkända tredjeländer på grundval av de fastställda prioriterade kriterier att frigöra resurser som för närvarande används på ett ineffektivt sätt. I synnerhet de tillgängliga resurserna kommer att omdirigeras från länder som tillhandahåller ett litet antal sjöfolk till EU:s flotta och utgör ett mindre säkerhetshot för länder som ska bedömas på nytt oftare eftersom de utgör den största andelen sjöfolk som är certifierade utanför unionen.

I detta sammanhang kommer det borttagande erkännandet av tredjeländer som under minst fem år inte har tillhandahållit någon befälhavaren eller befäl till EU:s flotta att frigöra resurser för erkännandet av nya tredjeländer med större potential att tillhandahålla arbetskraft ombord på europeiska fartyg. Med tanke på bristen på tillgängliga data och den rättsliga arten av ändringar har förenklingsfaktorerna inte kvantifierats.

3.6. Grundläggande rättigheter

Förslaget får inga konsekvenser för skyddet av de grundläggande rättigheterna.

4. BUDGETKONSEKVENSER

Förslaget påverkar inte unionens budget.

5. ÖVRIGA INSLAG

5.1. Genomförandeplaner samt åtgärder för övervakning, utvärdering och rapportering

Det aktuella förslaget har ett mycket tekniskt tillämpningsområde i förhållande till de åtgärder som ska införlivas av medlemsstaterna även om det endast ändrar en mycket begränsad del av de befintliga rättsliga skyldigheterna. Därför krävs det inte någon genomförandeplan, mot bakgrund av de begränsade åtgärder som medlemsstaterna behöver för att genomföra de föreslagna åtgärderna.

5.2. Förklarande dokument (för direktiv)

Förklarande dokument behövs inte eftersom de föreslagna åtgärderna som måste införlivas av medlemsstaterna inte är av väsentlig karaktär.

5.3. Ingående redogörelse för de specifika bestämmelserna i förslaget

Definitioner och tillämpningsområde

Artikel 1 ändras för att införa nya definitioner rörande den nya regel V/3 och regel V/4, införda i bilagan till direktiv 2008/106/EG. Dessutom ansågs en ny definition i förhållande till ”värdmedlemsstaten” vara nödvändig efter införandet av nya artikel 5b och även för att förtydliga tillämpningen av nuvarande artikel 8.

Artikel 2 ändras också för att ta införliva tillämpningsområdet av upphävda direktiv 2005/45/EG.

Ömsesidigt erkännande av certifikat för sjöfolk utfärdade av medlemsstaterna

En ny artikel 5b ska införas för att införliva systemet för ömsesidigt erkännande av certifikat för sjöfolk utfärdade av medlemsstaterna. Artikel 5b återspeglar främst den upphävda artikel 3 i direktiv 2005/45/EG och förtydligar vilka certifikat ska erkännas ömsesidigt för att göra det möjligt för sjöfolk som certifierats av en annan medlemsstat att arbeta ombord på fartyg som för en annan medlemsstats flagg.

Anpassning till det internationella regelverket

Artikel 12 och bilaga I införlivar de nya ändringarna av STCW-konventionen när det gäller utbildning och kvalifikationer för sjöfolk som arbetar ombord på passagerarfartyg och fartyg som omfattas av IGF-koden och polarkoden.

Erkännande av sjöfolk med certifikat som är utfärdade av tredjeländer

Artikel 19 ändras för att tillhandahålla ett genomförandebeslut om behovet av att inleda förfarandet för erkännande av nya tredjeländer. Denna nya förfarandeåtgärd kommer att göra det möjligt för den ansökande medlemsstaten att lägga fram skälen för att lämna in begäran om erkännande, samtidigt som medlemsstaterna kommer att få tillfälle att diskutera och besluta om den relevanta begäran.

Dessutom förlängs tidsfristen för ett beslut om erkännande av tredjelandet från 18 månader till 24 månader och om tredjelandet måste genomföra omfattande korrigerande åtgärder, inklusive ändringar av sin lagstiftning, förlängs den relevanta tidsfristen ytterligare till 36 månader. Förlängning av tidsfrister förväntas inte medföra några negativa effekter eftersom

den begärande medlemsstaten tillåts att unilateralt erkänna tredjelandet i avvaktan på det slutliga beslutet om erkännande av tredjelandet.

I artikel 20 ska en ny punkt läggas till som inför ett särskilt skäl att ta bort erkännandet av ett tredjeland på grundval av att landet inte tillhandahållit något sjöfolk i minst fem år för EU:s flotta.

Ny bedömning av tredjeländer

Artikel 21 ändras för att förlänga tidsintervallet för ny bedömning till upp till tio år på grundval av prioriteringskriterier. Tredjeländer som tillhandahåller ett begränsat antal sjöfolk ombord på EU-flottan och som utgör en mindre risk i fråga om säkerhet bör bedömas på nytt om längre intervaller jämfört med de viktigaste tredjeländer som tillhandahåller arbetskraft.

Information om intyg om erkännande av certifikat utfärdade av tredjeländer

Artikel 25a ändras för att göra det möjligt att använda den information som lämnats av medlemsstaterna om antalet intyg om erkännande av certifikat utfärdade av tredjeländer för borttagande av erkännande och prioritering av den nya bedömningen av tredjeländer. På samma sätt ska artikel 5a ersättas för att anpassas till den nya artikel 25a.

Ändringsförfarande och kommittéförfarande

Artikel 27 ändras för att ge kommissionen befogenhet att genom delegerade akter ändra de nödvändiga bestämmelserna i direktiv 2008/106/EG så att de kan anpassas till framtida ändringar av STCW-konventionen.

Artikel 27a ska ersättas för att bringas i överensstämmelse med det interinstitutionella avtalet om bättre lagstiftning av den 13 april 2016⁹.

⁹ EUT L 123, 12.5.2016, s. 10.

Förslag till

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS DIREKTIV

om ändring av direktiv 2008/106/EG om minimikrav på utbildning för sjöfolk och om upphävande av direktiv 2005/45/EG

(Text av betydelse för EES)

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT
DETTA DIREKTIV

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, särskilt artikel 100.2,
med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,
efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de nationella parlamenten,
med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommitténs yttrande¹⁰,
med beaktande av Regionkommitténs yttrande¹¹,
i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet, och
av följande skäl:

- (1) För att upprätthålla en hög nivå av sjösäkerhet och förebyggande av föroreningar till havs är det nödvändigt att förbättra kunskaper och färdigheter hos unionens sjöfolk genom att utveckla maritim utbildning och certifiering i enlighet med internationella regler.
- (2) Utbildning och certifiering av sjöfolk regleras på internationell nivå genom Internationella sjöfartsorganisationens konvention om normer för sjöfolks utbildning, certifiering och vakthållning, 1978 (nedan kallad *STCW-konventionen*), som ändrades 2010. Ytterligare ändringar av *STCW-konventionen* antogs 2015 avseende utbildning och kvalifikationer för sjöfolk som arbetar ombord på fartyg som omfattas av den internationella koden för fartyg som använder gaser eller andra bränslen med låga flampunkter (*IGF-koden*). Även 2016 antogs ändringar av *STCW-konventionen* vad gäller utbildning och kvalifikationer för sjöfolk som arbetar ombord på passagerarfartyg och ombord på fartyg som trafikerar polarvatten.
- (3) Europaparlamentets och rådets direktiv 2008/106/EG¹² införlivar *STCW-konventionen* i unionens lagstiftning. Alla medlemsstater har undertecknat *STCW-konventionen* och ett harmoniserat genomförande av deras internationella åtaganden bör därför uppnås genom anpassning av unionens regler om utbildning och certifiering av sjöfolk till *STCW-konventionen*. Flera bestämmelser i direktiv 2008/106/EG bör därför ändras för att återspegla de senaste ändringarna av *STCW-konventionen* när det gäller utbildning och kvalifikationer för sjöfolk som arbetar ombord på fartyg som omfattas

¹⁰ EUT C , , s. .

¹¹ EUT C , , s. .

¹² EUT L 323, 3.12.2008, s. 33. .

av IGF-koden, ombord på passagerarfartyg och ombord på fartyg som trafikerar polarvatten.

- (4) I syfte att ta hänsyn till utvecklingen på internationell nivå och för att göra det möjligt att snabbt anpassa unionens bestämmelser till denna utveckling bör befogenheten att anta akter i enlighet med artikel 290 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt delegeras till kommissionen när det gäller att införa ändringar i STCW-konventionen genom att uppdatera de tekniska kraven för utbildning och certifiering av sjöfolk. Det är särskilt viktigt att kommissionen genomför lämpliga samråd under sitt förberedande arbete, inklusive på expertnivå, och att dessa samråd genomförs i enlighet med principerna i det interinstitutionella avtalet om bättre lagstiftning av den 13 april 2016¹³. För att säkerställa lika stor delaktighet i förberedelsen av delegerade akter ska Europaparlamentet och rådet få alla handlingar samtidigt som medlemsstaternas experter, och deras experter ska ges systematiskt tillträde till möten i kommissionens expertgrupper som arbetar med förberedelse av delegerade akter.
- (5) Direktiv 2008/106/EG innehåller också en centraliserad mekanism för erkännande av sjöfolks certifikat som har utfärdats av tredjeländer. Utvärderingen av programmet om lagstiftningens ändamålsenlighet (Refit-programmet)¹⁴ visade att betydande kostnadsbesparingar för medlemsstaterna har uppnåtts sedan införandet av den centraliserade mekanismen. Utvärderingen visade dock också att när det gäller några av de erkända tredjeländerna var det endast ett mycket begränsat antal sjöfolk som därefter var anställda på unionsfartyg. I syfte att använda de tillgängliga mänskliga och finansiella resurserna effektivare bör förfarandet för erkännande av tredjeländer därför grunda sig på en analys av behovet av ett sådant erkännande, tillsammans med en uppskattning av det antal befälhavare och befäl som har sitt ursprung i det land och som sannolikt kommer att vara anställda på unionsfartyg.
- (6) Mot bakgrund av de erfarenheter som gjorts vid tillämpningen av förfarandet för erkännande av tredjeländer visade Refit-utvärderingen att den nuvarande tidsfristen på 18 månader inte tar hänsyn till komplexiteten hos förfarandet som innefattar en fältbesiktning som utförs av Europeiska sjösäkerhetsbyrån. De nödvändiga diplomatiska åtgärderna för att planera och genomföra en sådan kontroll kräver mer tid. Dessutom är perioden på 18 månader inte tillräcklig om tredjelandet måste vidta korrigerande åtgärder och göra rättsliga ändringar i sitt system för att följa kraven i STCW-konventionen. Mot denna bakgrund bör tidsfristen för antagande av ett kommissionsbeslut förlängas från 18 till 24 månader och, om avsevärda korrigerande åtgärder, inklusive ändringar av rättsliga bestämmelser, måste genomföras av tredjeland bör tidsfristen ytterligare förlängas till 36 månader. Dessutom bör möjligheten för den begärande medlemsstaten att preliminärt erkänna tredjelandets system för normer för utbildning, certifiering och vakthållning för sjöfolk behållas för att bevara flexibiliteten i erkännandeförfarandet.
- (7) För att ytterligare öka effektiviteten i det centraliserade systemet för erkännande av tredjeländer, bör den nya bedömningen av tredjeländer som tillhandahåller ett litet antalet sjöfolk till unionsflottan genomföras med längre mellanrum som bör förlängas till tio år. Denna längre period för en ny bedömning av systemet med sådana tredjeländer bör kombineras med prioriterade kriterier som tar hänsyn till säkerhetsfrågor, balansering av behovet av effektivitet med en effektiv

¹³ Interinstitutionellt avtal mellan Europaparlamentet, Europeiska unionens råd och Europeiska kommissionen om bättre lagstiftning (EUT L 123, 12.5.2016, s. 10).

¹⁴ SWD(2018)19.

skyddsmekanism om kvaliteten på sjöfolkets utbildning som tillhandahålls i de berörda tredjeländerna skulle försämrats.

- (8) Information om sjöfolk från tredjeländer har blivit tillgänglig på unionsnivå genom medlemsstaternas översändande av relevant information i deras nationella register om utfärdade certifikat och intyg om erkännande. Denna information bör inte bara användas för statistik och politiskt beslutsfattande, utan även för att göra det centraliserade systemet för erkännande av tredjeländer effektivare. På grundval av den information som överlämnats av medlemsstaterna ska erkända tredjeländer som inte har tillhandahållit unionsflottan med sjöfolk för en period på minst fem år tas bort från förteckningen över erkända tredjeländer. Dessutom ska dessa uppgifter också användas för att prioritera en ny bedömning av de erkända tredjeländerna.
- (9) Bestämmelserna om erkännande av yrkeskvalifikationer enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2005/36/EG¹⁵ är inte tillämpliga avseende erkännande av sjöfolks certifikat enligt direktiv 2008/106/EG. Europaparlamentets och rådets direktiv 2005/45/EG¹⁶ reglerade det ömsesidiga erkännandet av certifikat för sjöfolk utfärdade av medlemsstaterna. Definitionerna av sjöfolks certifikat enligt direktiv 2005/45/EG har emellertid blivit obsoleta efter 2010 års ändringar av STCW-konventionen. Därför bör systemet för ömsesidigt erkännande av certifikat för sjöfolk utfärdade av medlemsstaterna ändras för att återspegla de internationella ändringarna och de nya definitionerna av certifikat för sjöfolk i direktiv 2008/106/EG. Dessutom bör de läkarintyg för sjöfolk som utfärdats under överseende av medlemsstaterna också tas med i systemet för ömsesidigt erkännande. För att undvika tvetydighet och risken för bristande överensstämmelse mellan direktiv 2005/45/EG och direktiv 2008/106/EG bör det ömsesidiga erkännandet av certifikat för sjöfolk regleras genom direktiv 2008/106/EG.
- (10) För att öka den rättsliga klarheten och enhetligheten bör direktiv 2005/45/EG upphävas och direktiv 2008/106/EG ändras i enlighet med detta.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Ändring av direktiv 2008/106/EG

Direktiv 2008/106/EG ska ändras på följande sätt:

- (1) I artikel 1 ska följande led läggas till:

”43. *vårdmedlemsstat*: den medlemsstat i vilken sjöfolk anhåller om godkännande eller erkännande av sina certifikat,

44. *IGF-kod*: den internationella säkerhetskoden för fartyg som använder gaser eller andra bränslen med låga flampunkter, enligt definitionen i Solas-regel II-1/2.29,

45. *polarkod*: den internationella koden för fartyg som trafikerar polarvatten, enligt definitionen i SOLAS-regel XIV/1.1,

46. *polarvatten*: arktiska vatten och/eller Antarktisområdet, enligt definitionen i SOLAS-regel XIV/1.2 till XIV/1.4.”

¹⁵ Europaparlamentets och rådets direktiv 2005/36/EG om erkännande av yrkeskvalifikationer (EUT L 255, 30.9.2005, s. 22).

¹⁶ Europaparlamentets och rådets direktiv 2005/45/EG om ömsesidigt erkännande av certifikat för sjöfolk utfärdade av medlemsstaterna och om ändring av direktiv 2001/25/EG (EUT L 255, 30.9.2005, s. 160).

(2) Artikel 2 ska ändras på följande sätt:

a) Första stycket ska ändras på följande sätt:

”1. Detta direktiv ska tillämpas på sjöfolk som anges i detta direktiv, som tjänstgör på havsgående fartyg som för en medlemsstats flagg, med undantag för”

b) Följande punkt ska läggas till som punkt 2:

”2. Artikel 5b ska tillämpas på sjöfolk som

a) är medborgare i en medlemsstat,

b) inte är medborgare i en medlemsstat och som innehar ett certifikat som utfärdats av en medlemsstat.”

(3) Artikel 5 a ska ersättas med följande:

”Vid tillämpning av artikel 20.8 och artikel 21.2 och för användning av medlemsstaterna och kommissionen vid beslutsfattande, ska medlemsstaterna årligen till kommissionen lämna den information som anges i bilaga V till detta direktiv om behörighetscertifikat och intyg om erkännande av behörighetscertifikat. De får också på frivillig basis tillhandahålla information om de certifikat om yrkeskunnande som utfärdats till manskap i enlighet med kapitlen II, III och VII i bilagan till STCW-konventionen.”

(4) Följande artikel ska införas som artikel 5b:

”Artikel 5b

Ömsesidigt erkännande av certifikat för sjöfolk utfärdade av medlemsstater

1. Varje medlemsstat ska godta certifikat om yrkeskunnande och skriftliga intyg som utfärdats i en annan medlemsstat, eller under dess ledning, för att göra det möjligt för sjöfolk att tjänstgöra ombord på fartyg i dess flotta.

2. Varje medlemsstat ska erkänna de behörighetscertifikat som utfärdats av en annan medlemsstat eller certifikat om yrkeskunnande utfärdade av en annan medlemsstat för befälhavare och befäl i enlighet med reglerna V/1–1 och V/1–2 i bilaga I, genom att intyga detta erkännande genom påteckning på certifikatet. De intyg om erkännande ska begränsas till de befattningar, funktioner och kompetensnivåer eller yrkeskunnande som anges däri. Formuläret för intyget om erkännande ska vara det som anges i punkt 3 i avsnitt A-I/2 i STCW-koden.

3. Varje medlemsstat ska godta, för att tillåta sjöfolk att tjänstgöra ombord på dess flotta, läkarintyg som utfärdats av en annan medlemsstat i enlighet med artikel 11.

4. Medlemsstaterna ska säkerställa att sjöfolk har rätt att överklaga varje vägran att erkänna ett giltigt certifikat eller avsaknaden av svar, i enlighet med nationell lagstiftning och nationella förfaranden.

5. Utan att det påverkar tillämpningen av punkt 2 får värdmedlemsstatens behöriga myndigheter fastställa ytterligare begränsningar av befattningar, funktioner och kompetensnivåer eller yrkeskunnande när det gäller kustnära resor enligt artikel 7 eller alternativa certifikat som utfärdas i enlighet med regel VII/1 i bilaga I.

6. Utan att det påverkar punkt 2 kan en medlemsstat, om det är nödvändigt, tillåta en ombordanställd att tjänstgöra i en befattning, förutom radiobefäl eller radiooperatör, med undantag för vad som föreskrivs i radioreglementet, för en tid av högst tre månader på ett fartyg som för dess flagg, medan han eller hon innehar ett vederbörligt och giltigt certifikat

utfärdat och intygat av en annan medlemsstat, men som ännu inte erkänts genom intyg av den berörda medlemsstaten.

Skriftligt bevis om att en ansökan om intyg om erkännande har inlämnats till de behöriga myndigheterna ska förvaras lättåtkomligt ombord på fartyget.

7. Världmedlemsstaten ska se till att sjöfolk som lämnar in certifikat för erkännande, vilka avser funktioner på ledningsnivå, har tillräcklig kunskap om de avsnitt av medlemsstatens sjörättsliga lagstiftning som berör de funktioner som de tillåts att utöva.”

(5) Artikel 12 ska ändras på följande sätt:

(a) Punkt 1 ska ersättas med följande:

”1. Varje befälhavare, befäl och radiooperatör som innehar certifikat utfärdade eller erkända enligt något kapitel i bilaga I, annat än regel V/3 i kapitel V eller kapitel VI, och som tjänstgör till sjöss eller avser att återgå till sjöss efter en period i land, ska för att fortsättningsvis vara behöriga för sjötjänstgöring med mellanrum på högst fem år

a) uppfylla de hälsokrav som föreskrivs i artikel 11 och

b) påvisa fortsatt yrkeskompetens i enlighet med avsnitt A-I/11 i STCW-koden.”

(b) Följande punkt ska införas som punkt 2b:

”2b Varje befälhavare eller befäl ska, för fortsatt tjänstgöring till sjöss ombord på fartyg som trafikerar polarvatten, uppfylla kraven i punkt 1 i denna artikel och åläggas att, med mellanrum som inte får överstiga fem år, påvisa fortsatt yrkeskompetens för fartyg som trafikerar polarvatten i enlighet med avsnitt A-I/11 punkt 4 i STCW-koden.”

(c) Punkt 3 ska ersättas med följande:

”3. Varje medlemsstat ska jämföra de kompetensnormer som den har föreskrivit för dem som ansökte om behörighetscertifikat och/eller certifikat om yrkeskunnande utfärdade fram till och med den 1 januari 2017 med de kompetensnormer som anges för relevant behörighetsbevis och/eller yrkeskunnande i del A i STCW-koden, och ska avgöra om det är nödvändigt att kräva av dessa innehavare av behörighetsbevis och/eller certifikat om yrkeskunnande att de ska genomgå lämplig repetitionsutbildning och fortbildning eller bedömning.”

(d) Följande punkt ska införas som punkt 3a:

”3a. Alla medlemsstater ska jämföra de kompetensnormer som krävs för personer som tjänstgör på gasdrivna fartyg före den 1 januari 2017 med kompetensnormerna i avsnitt A-V/3 i STCW-koden, och bedöma om denna personal behöver uppdatera sina kvalifikationer.”

(6) Artikel 19 ska ändras på följande sätt:

(a) Punkt 2 ska ersättas med följande:

”2. En medlemsstat som genom intyg tänker erkänna de behörighetsbevis eller certifikat om yrkeskunnande som avses i punkt 1 utfärdade av ett tredjeland till en befälhavare, ett befäl eller en radiooperatör, för tjänstgöring på ett fartyg som för dess flagg, ska lämna in en begäran till kommissionen om erkännande av det tredjelandet, åtföljd av en preliminär analys av tredjelandets efterlevnad av STCW-konventionens krav genom att samla in de uppgifter som anges i bilaga II, tillsammans med en uppskattning av det antal befälhavare och befäl från landet i fråga som kan komma att anställas.

Efter det att ansökan lämnats in av en medlemsstat, ska kommissionen fatta ett beslut om att inleda förfarandet för erkännande av det tredjelandet. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 28.2.

När ett positivt beslut för att inleda förfarandet för erkännande har antagits, ska kommissionen, bistådd av Europeiska sjösäkerhetsbyrån och eventuellt med deltagande av den medlemsstat som lämnar in begäran, samla in den information som avses i bilaga II och bedöma utbildnings- och certifieringssystemen i det tredjeland för vilket begäran om erkännande har lämnats in, för att kontrollera om det berörda landet uppfyller alla bestämmelser i STCW-konventionen och om lämpliga åtgärder vidtagits för att förhindra utfärdande av falska certifikat.”

(b) Punkt 3 ska ersättas med följande:

”3. Beslutet om erkännande av ett tredjeland ska fattas av kommissionen genom en genomförandeakt. Denna genomförandeakt ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 28.2 senast 24 månader efter antagandet av ett positivt beslut i enlighet med punkt 2.

Om det berörda tredjelandet måste genomföra omfattande korrigerande åtgärder, inklusive ändringar i sin lagstiftning, sina utbildnings- och certifieringssystem för att uppfylla kraven i STCW-konventionen, kan beslutet antas inom 36 månader från antagandet av ett positivt beslut som avses i punkt 2.

Medlemsstaten som lämnar in begäran kan besluta att unilateralt erkänna tredjelandet fram till dess att ett beslut har fattats i enlighet med denna punkt. Om ett sådant unilateralt erkännande sker, ska medlemsstaten meddela kommissionen det antal intyg om erkännande som utfärdats i samband med behörighetsbevis och certifikat om yrkeskunnande som avses i punkt 1, utfärdade av tredjelandet till dess att beslutet om erkännande har antagits.”

(7) I artikel 20 ska följande punkt läggas till som punkt 8:

”8. Om det inte finns några intyg om erkännande som utfärdats av en medlemsstat i fråga om behörighetsbevis eller certifikat om yrkeskunnande, som avses i artikel 19.1, utfärdade av ett tredjeland under en period på mer än 5 år, ska erkännandet av det landets certifikat återkallas. I detta syfte ska kommissionen anta genomförandeakter, i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 28.2 efter att ha underrättat medlemsstaterna och det berörda tredjelandet minst två månader i förväg.”

(8) Artikel 21 ska ändras på följande sätt:

(a) Punkt 1 ska ersättas med följande:

”1. De tredjeländer som har erkänts i enlighet med förfarandet i första stycket i artikel 19.3, inklusive de länder som anges i artikel 19.6, ska regelbundet och inom tio år efter den senaste bedömningen på nytt bedömas av kommissionen, bistådd av Europeiska sjösäkerhetsbyrån, för att kontrollera att de uppfyller de relevanta kriterierna i bilaga II och kontrollera att lämpliga åtgärder vidtagits för att förhindra utfärdande av falska certifikat.”

(b) Punkt 2 ska ersättas med följande:

”2. Kommissionen, med bistånd av Europeiska sjösäkerhetsbyrån, ska genomföra den nya bedömningen av tredjeländer på grundval av prioriteringskriterier. Dessa prioriteringskriterier ska omfatta följande:

a) Uppgifter från hamnstatskontrollen enligt artikel 23.

b) Antalet intyg om erkännande som utfärdats i samband med behörighetsbevis eller certifikat om yrkeskunnande som utfärdats i enlighet med reglerna V/1-1 och V/1-2 i STCW-konventionen, som utfärdats av tredjelandet.

c) Antalet utbildningsanstalter för sjöfolk och utbildningsinstitutioner som ackrediterats av tredjelandet.

d) Antalet program som godkänts av tredjelandet.

e) Datum för senaste bedömning och antalet bristfälligheter i kritiska processer som identifierats vid kommissionens senaste bedömning.

f) Varje väsentlig förändring av utbildnings- och certifieringssystemet i ett tredjeland.

Om ett tredjeland inte uppfyller kraven i STCW-konventionen i enlighet med artikel 20, ska den nya bedömningen av det berörda landet prioriteras i förhållande till övriga tredjeländer.”

(9) I artikel 25a ska punkt 1 ersättas med följande:

”1. Medlemsstaterna ska lämna den information som avses i bilaga V till kommissionen i enlighet med syftet för artikel 20.8, artikel 21.2 och som ska användas av medlemsstaterna och av kommissionen vid beslutsfattande.”

(10) Artikel 27 ska ändras på följande sätt:

a) Första stycket ska ändras på följande sätt:

”1. Kommissionen ska ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 27a om ändringar av bilaga V till detta direktiv med avseende på innehåll och detaljer av specifik och relevant art i den information som medlemsstaterna ska lämna, förutsatt att dessa akter är begränsade till att beakta ändringar i STCW-konventionen och STCW-koden och respekterar reglerna om dataskydd. Sådana delegerade akter får inte ändra bestämmelserna om avidentifiering av uppgifter enligt kravet i artikel 25a.3.”

b) Följande punkt ska läggas till som punkt 2:

”2. Kommissionen ska ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 27a i syfte att ändra bilaga I till detta direktiv och eventuella andra nödvändiga bestämmelser för att anpassa det till de nya ändringarna av STCW-konventionen och STCW-koden.”

(11) Artikel 27a ska ersättas med följande:

”Artikel 27a

Utövande av delegeringen

1. Befogenheten att anta delegerade akter ges till kommissionen med förbehåll för de villkor som anges i denna artikel.

2. Den befogenhet att anta delegerade akter som avses i artikel 27 ska ges till kommissionen tills vidare från och med den [dag då direktivet träder i kraft].

3. Den delegering av befogenhet som avses i artikel 27 får när som helst återkallas av Europaparlamentet eller rådet. Ett beslut om återkallelse innebär att delegeringen av den befogenhet som anges i beslutet upphör att gälla. Beslutet får verkan dagen efter det att det offentliggörs i *Europeiska unionens officiella tidning*, eller vid ett senare i beslutet angivet datum. Det påverkar inte giltigheten av delegerade akter som redan har trätt i kraft.

4. Innan kommissionen antar en delegerad akt, ska den samråda med experter som utsetts av varje medlemsstat i enlighet med principerna i det interinstitutionella avtalet om bättre lagstiftning av den 13 april 2016.

5. Så snart kommissionen antar en delegerad akt ska den samtidigt delge Europaparlamentet och rådet denna.

6. En delegerad akt som antas enligt artikel 27 ska träda i kraft endast om varken Europaparlamentet eller rådet har gjort invändningar mot den delegerade akten inom en period på två månader från den dag då akten delgavs Europaparlamentet och rådet, eller om både Europaparlamentet och rådet, före utgången av den perioden, har underrättat kommissionen om att de inte kommer att invända. Denna period ska förlängas med två månader på Europaparlamentets eller rådets initiativ.”

(12) Bilaga I ska ändras i enlighet med bilagan till det här direktivet.

Artikel 2

Upphävande

Direktiv 2005/45/EG ska upphöra att gälla.

Artikel 3

Införlivande

Medlemsstaterna ska senast den [12 månader efter ikraftträdandet] sätta i kraft de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa detta direktiv. De ska genast underrätta kommissionen om detta.

När en medlemsstat antar dessa bestämmelser ska de innehålla en hänvisning till detta direktiv eller åtföljas av en sådan hänvisning när de offentliggörs. Närmare föreskrifter om hur hänvisningen ska göras ska varje medlemsstat själv utfärda.

Artikel 4

Ikraftträdande

Detta direktiv träder i kraft den tjugonde dagen efter det att det har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Artikel 5

Adressater

Detta direktiv riktar sig till medlemsstaterna.

Utfärdat i Bryssel den

På Europaparlamentets vägnar
Ordförande

På rådets vägnar
Ordförande